

PHẬT NÓI KINH A NẬU PHÁT

Hán Dch: Đồi Đông tấn, Tam tạng Pháp sư Trúc Đàm Vô Lan

Việt Dch: HT Chánh Lạc

--- o0o ---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11-08-2009

Người thực hiện :

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

---o0o---

Nghe như vậy:

Một thời Bà Già Bà ở tại Bạt Kỳ thành, tên gọi là A Nậu Phát. Bấy giờ đức Thế Tôn, sau giờ ngộ, từ thiên tọa đứng dậy, bảo tôn giả A Nan rằng:

–Này A Nan, chúng ta hãy cùng nhau đến bờ ao A Di Đà Bà để tắm rửa.

Tôn giả A Nan thưa:

–Dạ vâng, bạch Thế Tôn.

Tôn giả A Nan vâng theo lời dạy của đức Thế Tôn. Khi ấy đức Thế Tôn cùng tôn giả A Nan và các Tỷ kheo tùy tùng đi đến bờ ao A Di Đà Bà. Đến xong, ở trên bờ ao A Di Đà Bà cởi y phục để trên bờ ao, rồi xuống ao A Di Đà Bà tắm, tắm xong lên bờ lau mình (và mặc y phục vào).

Bấy giờ đức Thế Tôn bảo tôn giả A Nan:

–Này A Nan, người có phóng dật như Đề Bà Đạt Đầu, khi bỏ chỗ này phải đọa vào ác thú Nê Lê, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu vớt được. Này A Nan, thầy có nghe các Tỳ kheo nói lời này rằng: “Ta đã ghi nhận nhất quyết rằng Đề Bà Đạt Đầu phải đọa vào ác thú Nê Lê, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu vớt được” không?

Tôn giả A Nan đáp:

–Thưa vâng, bạch Thế Tôn. Vì sao? Vì con có nghe điều này. Bạch Thế Tôn, con có nghe một vị Tỳ kheo nói với con rằng: “Thế nào, này hiền giả A Nan, đức Thế Tôn biết rõ những ý nghĩ, những hành động trong tâm của Đề Bà Đạt Đầu chăng? Hay Ngài dùng các phương tiện khác để biết nên Ngài mới ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu phải đọa vào ác thú Nê Lê, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu thoát”.

Đức Thế Tôn dạy:

–Này A Nan, Tỳ kheo ấy hoặc là thượng tôn, hoặc là niên thiếu, hay còn nhỏ, là kẻ thiếu trí tuệ. Vì sao? Vì Như lai đã ghi nhận nhất quyết, nhưng vị ấy vẫn còn nghi hoặc. Này A Nan, ta không thấy có thiên, ma, phạm, Sa môn, Bà la môn, chúng thiên và loài người ở thế gian này mà ta đã ghi nhận nhất quyết như vậy là phải đọa vào ác thú Nê Lê, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu như Đề Bà Đạt Đầu. Vì sao? Này A Nan, ta ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu chắc chắn phải đọa vào ác thú Nê Lê, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu thoát. Này A Nan, ta không thấy Đề Bà Đạt Đầu có một chút pháp bạch tịnh, cho dù nhỏ như một sợi lông. Nếu ta thấy y có một chút pháp bạch tịnh thì ta đã không ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu chắc chắn phải đọa vào ác thú Nê Lê, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu thoát. Cho nên này A Nan, vì ta không thấy Đề Bà Đạt Đầu có một chút pháp bạch tịnh, cho dù nhỏ như một sợi lông. Nếu ta thấy y có một chút pháp bạch tịnh nên ta mới ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu chắc chắn phải đọa vào ác xứ, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu thoát.

–Này A Nan, ví như cách thôn nọ không xa có một hầm phẩn lớn đầy phẩn hôi thối, hoặc có một người bị lọt vào trong đó, chìm xuống tận đáy. Hoặc có người trông thấy, suy nghĩ như vậy: “Ta có lòng thương xót muôn kẻ ấy được lợi ích, muốn cứu vớt kẻ ấy để kẻ ấy được an ổn”. Người ấy đứng trên hầm phẩn lớn đầy quán sát chung quanh để xem người ấy có chỗ nào không bị dính phẩn, dù nhỏ như một sợi lông để nắm kẻ ấy kéo lên. Người ấy đứng

trên hàm phần lớn nhìn khắp thân thể của người kia nhưng không thấy có một chỗ nào, dù nhỏ như một sợi lông sợi tóc mà không bị dính phân để có thể nắm kéo lên được. Cũng vậy, này A Nan, ta không thấy Đề Bà Đạt Đầu có một chút pháp bạch tịnh bằng một sợi lông, sợi tóc. Nếu y có một chút pháp bạch tịnh thì ta không ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu phải đọa vào chỗ ác Nê Lê, sanh trong địa ngục suốt một kiếp, khó có thể cứu thoát. Cho nên này A Nan, ta không thấy Đề Bà Đạt Đầu có một chút pháp bạch tịnh, dù bằng một sợi lông do đó ta ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu phải đọa vào chỗ ác, sanh trong địa ngục suốt cả một kiếp, khó có thể cứu thoát.

Bấy giờ tôn giả A Nan rơi nước mắt khóc lóc, chấp tay hướng về đức Thế Tôn thưa rằng:

–Kính bạch Thế Tôn, thật là kỳ diệu. Nay Thế Tôn đã ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu phải đọa vào chỗ ác Nê Lê, sanh trong địa ngục, ở đáy trọn kiếp, khó có thể cứu thoát.

Đức Thế Tôn dạy:

–Đúng vậy, A Nan. Đúng vậy, A Nan. Ta ghi nhận nhất quyết rằng: Đề Bà Đạt Đầu phải đọa vào chỗ ác Nê Lê, sanh trong địa ngục, ở đáy trọn kiếp, khó có thể cứu thoát. Này A Nan, hãy nghe đức Như Lai Phân biệt Đại nhơn căn tướng, chắc chắn sẽ có niềm tin, ý sanh hoan hỷ tối thượng đối với Như Lai.

Khi ấy tôn giả A Nan chấp tay hướng về đức Thế Tôn thưa rằng:

–Bạch đức Thế Tôn, nay quả là đúng lúc. Cúi mong đức Thế Tôn giảng cho các Tỳ kheo nghe về Phân biệt Đại nhơn căn tướng. Khi nghe đức Thế Tôn giảng xong, các Tỳ kheo sẽ khéo thọ trì.

Đức Thế Tôn dạy:

–Này A Nan, hãy lắng nghe, hãy khéo suy nghĩ, ta sẽ nói cho.

Tôn giả A Nan thưa:

–Dạ vâng, bạch Thế Tôn.

Tôn giả A Nan vâng theo lời Phật dạy, đức Phật bảo:

–Này A Nan, Như Lai biết ý nghĩ của người khác, người ấy cùng tương ứng với thiện pháp, tương ứng với pháp bất thiện. Sau đó Như Lai biết tâm ý của người đó diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện. Người ấy đã diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện rồi, nhưng thiện căn còn sót lại chưa đoạn tuyệt. Từ thiện căn đó, lại sẽ phát sanh thiện pháp. Như vậy, người này sẽ đạt được pháp ý thanh tịnh. Này A Nan, giống như sáng sớm, mặt trời vừa xuất hiện, bóng tối liền diệt hết, ánh sáng liền phát sanh. Này A Nan, ý thầy thế nào? Mặt trời lên dần cho đến giờ ăn trưa, phải chăng bóng tối đã diệt, thì có ánh sáng hiện không?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, đúng vậy.

–Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết những điều suy niệm trong tâm người khác, người này cùng tương ứng với pháp thiện, cũng tương ứng với pháp bất thiện. Sau đó Như Lai biết những điều suy nghĩ trong tâm người ấy, biết người này diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện. Người này đã diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện, nhưng thiện căn còn sót lại chưa đoạn tuyệt. Từ thiện căn đó sẽ lại phát sanh pháp thiện. Như vậy, người này sẽ đạt được pháp ý thanh tịnh. Này A Nan, ví như hạt lúa giống không hư, không vỡ, không mục, không nứt, không bị gió làm thương tổn, được cất giấu an ổn trong vựa lúa. Người cư sĩ làm ruộng kia sửa sang, cày bừa thửa ruộng ngay thẳng xong, gieo hạt lúa vào và mưa xuống đúng lúc, thì này A Nan, ý thầy thế nào? Người ấy có được thu hái nhiều hạt lúa chăng?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, được nhiều hạt.

–Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết những điều suy nghĩ trong tâm ý người khác, biết người này cùng tương ứng với pháp thiện, tương ứng với pháp bất thiện. Sau đó Như Lai biết những điều suy nghĩ trong tâm người ấy, biết họ diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện. Người ấy đã diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện, rồi có những thiện căn còn sót lại chưa đoạn tuyệt. Từ thiện căn đó thiện pháp sẽ lại phát sanh. Như vậy, người này sẽ đạt được pháp ý thanh tịnh. Này A Nan, đó gọi là Như Lai nói về Đại nhân căn tướng vậy. Cũng vậy, Như Lai biết rõ chỗ quay về của các pháp.

Lại nữa, này A Nan, Như Lai biết những điều suy nghĩ trong tâm ý người khác, biết người này cùng tương ưng với pháp thiện, tương ưng với pháp bất thiện. Sau đó Như Lai biết những điều suy nghĩ trong tâm người này, biết người này diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện. Người này đã diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện rồi, thiện căn có từ trước không đoạn tuyệt, nhưng tất cả thiện căn ấy rồi sẽ đoạn tuyệt. Như vậy, người này có pháp đoạn tuyệt. Này A Nan, giống như từ lúc xế chiều mặt trời lặn ánh sáng diệt hết, bóng tối sanh ra. Này A Nan, ý thầy thế nào? Sau khi mặt trời lặn, không phải giờ ăn, ánh sáng đã tắt hết thì bóng tối sanh ra chăng?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, đúng vậy.

–Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết những suy nghĩ trong tâm của người khác, biết người này cùng tương ưng với pháp thiện, tương ưng với pháp bất thiện. Sau đó Như Lai biết những ý nghĩ trong tâm người ấy, người này diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện. Người này đã diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện rồi, đã có thiện căn còn sót lại chưa đoạn tuyệt, rồi tất cả sẽ đoạn tuyệt. Như vậy, người này đi đến pháp đoạn tuyệt. Này A Nan, giống như hạt lúa giống không hư, không vỡ, không mục, không nứt, không bị gió làm thương tổn, để an ổn trong vựa lúa. Nếu người cư sĩ kia sửa sang, cày bừa ruộng ngay thẳng, tốt rồi gieo hạt vào, nhưng mưa không phải thời, thì này A Nan, ý thầy thế nào? Có được nhiều hạt lúa không?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, không thể được nhiều hạt.

–Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết ý nghĩ trong tâm của người khác, biết người này tương ưng với pháp thiện, tương ưng với pháp bất thiện. Sau đó Như Lai biết tâm niệm của người ấy diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện. Người đó đã diệt pháp thiện, sanh pháp bất thiện rồi, nhưng thiện căn có trước đây vẫn không đoạn tuyệt, thì nay sẽ đoạn tuyệt. Như vậy, người này có pháp đoạn tuyệt. Này A Nan, như vậy, là Như Lai nói về Đại nhân căn tướng. Như vậy là pháp tướng của Như Lai, pháp tướng sanh ra Ngài đều biết rõ.

Lại nữa, này A Nan, Như Lai biết ý niệm của người khác, ta không thấy người này có một chút pháp bạch tịnh dù nhỏ như sợi lông sợi tóc. Người này một mực chỉ toàn là pháp ác bất thiện trói buộc, trở lại bị quả báo phiền nhiệt khổ sở, phải bị sanh, già, bệnh, chết. Như vậy, người này khi thân hoại mạng chung phải sanh trong địa ngục. Này A Nan, giống như hạt lúa giống bị hư, vỡ, mục nát, bị gió làm thương tổn, không được cất giấu cẩn thận. Nếu người cư sĩ làm ruộng ấy không ra sức cày đất, không làm cho đất thuận thực, bằng phẳng rồi gieo hạt giống xuống và mưa không phải thời, thì này A Nan, ý thầy thế nào? Người ấy có được nhiều lúa chăng?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, dạ không.

Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết ý niệm của người khác. Ta không thấy người này có một chút thiện pháp dù nhỏ như sợi lông sợi tóc. Người này một mực chỉ toàn là pháp ác bất thiện trói buộc, nên trở lại bị quả báo nóng bức khổ não, phải chịu sự sanh, già, bệnh, chết. Như vậy, người ấy sau khi thân hoại mạng chung phải sanh trong địa ngục. Như vậy, này A Nan, Như Lai nói về Đại nhân căn tướng như vậy. Như Lai đối với các pháp hỗ tương sinh ra Ngài đều biết rõ.

Khi ấy tôn giả A Nan chấp tay hướng Phật thưa rằng:

–Bạch Thế Tôn, Ngài đã thuyết giảng về ba hạng người như vậy. Như Lai có thể thuyết giảng về ba hạng người khác nữa được chăng?

Đức Phật dạy:

–Này A Nan, ta có thể nói. Này A Nan, Như Lai hoặc biết ý niệm của người khác, biết người này cùng tương ưng với pháp thiện, cũng tương ưng với pháp bất thiện. Sau đó Như Lai biết tâm ý của người này, người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện. Người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện rồi, nhưng bất thiện căn còn sót lại chưa đoạn tuyệt. Từ pháp thiện đó lại sanh pháp thiện (?). Như vậy, người này đối với pháp bất thiện sẽ đoạn tuyệt. Này A Nan, ví như có lửa cháy, ngọn lửa cứ tự nhiên cháy, hoặc có người đẩy cỏ khô lên rồi chất củi khô lên. Này A Nan, ý thầy thế nào? Ngọn lửa càng bốc cháy mạnh lên chăng?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, đúng vậy.

–Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết tâm ý của người khác, người này cùng tương ưng với pháp bất thiện, tương ưng với pháp thiện. Sau đó Như Lai biết tâm ý của người này, người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện. Người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện rồi, nhưng bất thiện căn còn sót lại chưa đoạn tuyệt. Từ pháp bất thiện đó lại sanh pháp bất thiện. Như vậy, người này đi đến pháp hủy diệt. Này A Nan, như vậy gọi là Như Lai nói về Đại nhân căn tướng. Cũng vậy, Như Lai biết các pháp hỗ tương sanh ra Ngài đều biết rõ.

Lại nữa, này A Nan, Như Lai biết tâm ý của người khác, người này cùng tương ưng với pháp bất thiện, cũng tương ưng với pháp thiện. Sau đó Như Lai biết tâm ý của người này, người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện. Người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện rồi, nhưng bất thiện căn còn sót lại chưa đoạn tuyệt, tất cả rồi sẽ đoạn tuyệt. Như vậy người này đi đến pháp ý thanh tịnh rốt ráo. Này A Nan, ví như đốt lửa, ngọn lửa tự nhiên bốc lên, có người đem lửa đang cháy để trên đất khô, hoặc để trên đá. Này A Nan, ý thầy thế nào? Ngọn lửa có bốc cháy mạnh lên chăng?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, không thể bốc cháy mạnh được.

–Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết ý niệm của người khác, người này cùng tương ưng với pháp bất thiện, cũng tương ưng với pháp thiện. Sau đó Như Lai biết tâm niệm của người này, người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện. Người này đã diệt pháp bất thiện, sanh pháp thiện rồi, bất thiện căn còn sót lại từ trước vẫn chưa đoạn tuyệt, nhưng rồi tất cả sẽ đoạn tuyệt. Như vậy, người đó đạt được pháp thanh tịnh hoàn toàn. Này A Nan, như vậy là Như Lai đã nói về Đại nhân căn tướng. Cũng vậy, Như Lai biết các pháp hỗ tương sanh ra Ngài đều biết rõ.

Lại nữa, này A Nan, Như Lai biết tâm ý suy nghĩ của người khác. Ta không thấy người ấy có hắc nghiệp dù nhỏ như sợi lông, sợi tóc. Người ấy hoàn toàn có đầy đủ pháp thiện, hạnh thiện và quả báo thiện, thân kẻ ấy tương ưng với chỗ thiện. Như vậy, người ấy ngay trong đời này chắc chắn chứng Niết bàn. Này A Nan, ví như lửa đã tắt, mát lạnh, không còn nóng nữa, hoặc có

người lấy cỏ khô bỏ vào trong ấy, này A Nan, ý thầy thế nào? Nó có thể bốc cháy không?

Tôn giả A Nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, không thể được.

–Cũng vậy, này A Nan, Như Lai biết ý niệm của người khác. Ta không thấy người này có hắc nghiệp dù nhỏ như sợi lông, sợi tóc. Người ấy hoàn toàn có đầy đủ pháp thiện, hạnh thiện và quả báo thiện, thân kẻ ấy tương ứng với chỗ thiện. Như vậy, người ấy ngay trong đời này chứng Bát Niết bàn. Này A Nan, như vậy là Như Lai nói về Đại nhân căn tướng. Cũng vậy, Như Lai đối với các pháp hỗ tương sanh ra Ngài đều biết rõ.

Này A Nan, ba hạng người nói trên kia, hạng thứ nhất đạt được pháp thanh tịnh, hạng thứ hai có pháp hoại diệt, hạng thứ ba khi thân hoại mạng chung chắc chắn đọa vào chỗ ác, sanh trong địa ngục. Ba hạng người ta nói sau đó, hạng người thứ nhất có pháp hủy diệt, hạng thứ hai có pháp thanh tịnh, hạng thứ ba ngay trong đời này chứng đắc Bát Niết bàn.

Này A Nan, ta đã nói về Đại nhân căn tướng. Như đấng Thế Tôn thương yêu đệ tử, muốn được lợi ích, ta đã nói cho thầy nghe. Nay thầy phải ở chỗ vắng vẻ, ngồi dưới gốc cây mà thiền định, tư duy chớ có phóng dật, đừng để về sau phải hối hận. Đó là lời giáo huấn của ta. Đó là lời khuyên bảo của ta.

Đức Phật thuyết pháp như vậy, các Tỳ kheo sau khi nghe đức Thế Tôn dạy, hoan hỷ phụng hành.

PHẬT NÓI KINH A NẬU PHÁT

--- oOo ---

Hết

